

Kyed: Den Undersøgelse, som det ærede Medlem ønsker, er jo foretaget af Domstolene. For øvrigt skal Erstatningen ikke staa i Forhold til de paagældendes Nettoindtægt, men til de Varer, som er ødelagt, det Tab, som er repræsenteret i Form af ødelagte Værdier. Anderledes kan Tabet ikke udregnes. Som jeg nævnte før, skal en Assuranceerstatning for et brændt Hus jo heller ikke staa i Forhold til, hvad den paagældende Mand har haft i Nettoindtægt Aaret i Forvejen, den skal staa i Forhold til de Værdier, der er ødelagt ved Branden. Det er ganske naturligt. Rent teoretisk kan man jo diskutere det, men det, jeg fører frem, er Sagen set fra et rent praktisk Standpunkt. De taagede Teorier, det ærede Medlem kommer med, interesserer mig i og for sig ikke ud over det, at det ærede Medlem ganske uberettiget sætter en Plet paa Folkene i Kolindsund.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed er det Slut med de korte Bemærkninger om dette Spørgsmaal.

Vilhelm Rasmussen: Det ærede Medlem vender Tingene paa Hovedet. Jeg har udtrykkeligt gjort opmærksom paa, at jeg ikke taler om selve Dommen, jeg taler ikke om den juridiske Berettigelse af de Erstatningssummer, der her er blevet nævnt. Det, jeg er forbavset over, er, at de samme Personer, som har faaet saa kæmpemæssige Erstatningssummer tilkendt, kan have haft saa minimale Indtægter i de forudgaaende Aar som dem, de har opgivet og betalt Skat af.

Pinholt: Jeg skal paa dette Tidspunkt af Døgnet og paa dette Tidspunkt af Finanslovbehandlingen indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Fisker, som fandt, at jeg ikke havde fremstillet Amtsbeskatningen rigtig. Han mente, at naar jeg havde sagt, at Amtsskatterne i Aarene fra 1921—1922 var gaaet nedad for Ribe Amts Vedkommende, var det maaske et Fænomen for Ribe Amts Vedkommende, men man kunde ikke generalisere for hele Landet. Han nævnte et Tal for 1921—1922, som han mente var det højeste Tal for Udskrivning af Skatter til Amtet her i Landet. Jeg maa maaske sige til det ærede Medlem, at han ved jo ikke, om Tallet

for 1925—1926 ikke kan komme op dertil eller maaske op derover. De Oplysninger, der foreløbig foreligger, viser jo, at der i det Aar i alt Fald har været en meget stærk Stigning i Skatterne til Amtet, og for Ribe Amts Vedkommende har det absolut sin Rigtighed, at for 1925—1926 var Skatterne paa det højeste, de overhovedet nogen Sinde har været. Endelig mente det ærede Medlem, at det var urigtigt, naar jeg havde sagt, at Ejendomsskatterne steg under opadgaaende Ejendomspriser, men at de blev hængende oppe i Højden, medens Ejendomspriserne gik ned. Men deri har jeg jo Ret. Det er vel rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at der er sket nogen Nedgang — det var da heller ikke godt andet —, men i 1924—1925, som det ærede Medlem ogsaa nævnte, var Ejendomsskatterne til Amtet omtrent 30 Mill. Kr., 29,8 Mill. Kr., medens de i 1913—1914 kun var 8,4, altsaa imellem en tre-firedobbelt Stigning, medens Ejendomspriserne ligger fra 70 til 100 pCt. over Prisen i 1913—1914. Her er jo i Virkeligheden et afgjort Bevis for, at Ejendomsskatterne er blevet hængende højt over den Stigning, som Ejendomspriserne er undergaaet, det tror jeg ikke det ærede Medlem kan modbevise, det kan overhovedet ikke modbevises.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch henvendte ogsaa nogle Bemærkninger til mig. Det ærede Medlem sagde: Jeg kan ikke afgøre, om det er rigtigt, at her i Landet passer en Væver 4 Væve, medens han i Udlandet passer 16, og at det er forbudt af Fagforeningerne at passe flere Væve; jeg spørger blot: Hvor vil det ærede Medlem Hr. Pinholt saa gøre af dem, der bliver ledige? Han nævnte nu, at der blev 12 ledige, men rettede dog senere dette til, at der kun blev 3 ledige. For mig er Spørgsmaalet dette, om Arbejdets Intensitet ikke hindres af en fejlagtig Teori om, at man har en vis Mængde Arbejde, som man skal overkomme, og derfor gælder det om at faa saa mange ind i dette Arbejde som vel muligt. For mig er Spørgsmaalet dette, at man faar Arbejdsintensiteten sat saa højt op som muligt i den Tid, der arbejdes, for muligt ad den Vej at opretholde den Løn, som man har nu. Og hvis Forholdet nu er, som jeg her har skildret det, saa vil jeg mene, at for de tre, der vilde blive ledige, vilde der være Anledning til at hæve den Arbejdsløshedsunderstøttelse, som man har netop til saadanne Lejligheder, og naar der saa skete en Billiggørelse af Produktionen,